

за тая причина направихъ какво то направихъ, и прилѣжавахъ да не остане онъ живъ до седмый день, за да каже мои те думы. Това е прочее, державнѣйшій царю, мое то согрѣшеніе, знамъ го, исповѣдувамъ го и не го кроемъ: а твое то благоутробіе какво то изволява нека направи сосъ мене. Това чувши царъ поиска совѣтъ отъ велможы те си, какво наказаніе да и даде.

Единъ рече: праведно е, да и се отсѣчатъ раце те и нозе те.

Другій рече: праведно е да и се отрѣже языкъ.

Третій рече: Не е праведно нити едно отъ тыя, но праведно е, да се распорежива, и да и се извади сърдце то вонъ. Тога жена та чувши това страшно изреченіе, рече: Молимъ вы, о царю и велможи, послушайте ми една баснь много прилична днешнему подлогу:

#### Баснь жены.

Едно време една лисица беше се научила и влезуваше ноцемъ въ една крѣпость (кале) отъ единъ прозорець единя усмарскія къщи, и ядеше тамо кожи те, докле я разумѣ усмарь (табакъ), и туривши сѣтъ (капанъ), улови я. Лукава обаче она суци и многообразна, направи какво направи, и избѣгна изъ сѣтъ та, и ходи